

тѣхъ ще ти говоримъ дръгошъ. Казахъ ти доволенъ сега за да те направимъ да размыслишъ: колкѣва е благъ Богъ, който ти даде таква чѣданъ дѣшъ.

I. Отистина, мамо, и колкото се повече учимъ, толкѣва повече са чѣдимъ: когато умремъ, и дѣшата ми излезне отъ тѣлото, щемъ ли може да разумѣвамъ, и да чѣствѣвамъ, и да дѣйствѣвамъ каквото сега?

M. Мнимъ че ще разумѣвашъ, и чѣствѣвашъ и дѣйствѣвашъ споретъ способъ многѣ различенъ отъ онѣхъ, споретъ който разумѣвашъ, и усѣщашъ, и дѣйствѣвашъ сега. Многѣ е обаче мѣчно да разумѣе нѣкой съ каковъ способъ щешъ го прави. Изъ не можемъ да ти го истолкѣвамъ. Богъ, който создаде и дѣшата и тѣлото ти, и който вложи дѣшата ти вътре въ тѣлото, той знае: какво ще живѣе, и разумѣва, и чѣствѣва дѣшата ти, като остави тѣлото. Той сѣщій ще и даде силъ въ това. Но нени казъ: какво ще и даде таква силъ.

Богъ ни обаче каза въ книгъта, колто ни даде, че дѣшата ще да живѣе и ято умре тѣлото: че ще живѣе, и разумѣва, и